

Szálinger Balázs

ELSŐ PESTI VÉRKABARÉ

Sárkány monológjai

1. A szerelemről

Függöny mögött egy prémsötét kabát
 elég, hogy a reflektorfényt kiszűrje.
 S ha meglátom a nézők mosolyát,
 akkor sem cserélném el égi szűrre.
 Pedig az, akár gyémánton karát,
 épp úgy üt át, s mindegy, itt fent leszünk-e
 vagy lent ülünk s másokba bámulunk:
 nem lesz saját titkunk, tapsunk, jajunk.

Egyesülünk a szezonvégi tapsban
 – itt kelletés, ott szájalom rajong.
 A taps mögött, régről tudjuk, parancs van,
 s minden parancs fekély: a jogra ront.
 Én nem félek, polgár, tapasztalatlan,
 nőkben lelni bár félarasznyi hont.
 Szeretőim másoknak szeretői
 – közös hazák fényéből egy verőnyi.

2. A műsorról

Adjunk, játsszunk éjjel hajléktalant,
 tévéműsort a Margit híd alatról!
 Folyj majd, dúdolj és gőzölögj alatt,
 s én fölhajtom a kombinédát akkor.
 Téged fölzigatni egyszer kaland,
 hiszen némán folysz s gőzölögsz s kialszol,
 szint nem öltesz, se most, se álmaidkor,
 ám ébredek, ha rád ugrom a hídról.

Ha főműsor leszünk a sors miatt,
 hát nem szakíthat meg reklámidő sem,
 akár ujjat gyűrű s téged hidak.
 – – – Vértbajosan és nyavalyatörősen
 bemocskoljuk, város, talk show-idat.
 Várd ki, Dunám, a harmincat betöltsem,
 mert fölhajtom a kombinédát akkor.
 Azt már közvetítik, a Margit híd alatról!

3. A látásról

Ne számolgasd, városom, gömböcöm,
 hány esztendeje élek itt, a földön.
 Sem hogy mit ér a mái könnyözön,
 ha keszkenődbe, a régmúltba gyötröm.
 Mert jó szívvel hiszem, hogy őrködöm,
 ha látom, nyelem, emészttem s visszaöklöm
 (mert igaz fényt gyöngyre utánzat ad:)
 halott nyarak gyöngye utánzatát.

Gurulj, gömböc, fölfalsz majd engemet,
 s gyomrod szerint szétválogatsz, akár mást.
 A selejtet: lényemet elnyeled,
 ám felszínre öleled a látást.
 Egy szemmező lesz a bőröd, hogy átlásd,
 ki vagy. Én: elektronhéjad leszek,
 előjelek tánca – mindig s megint más.
 ...Vigyázz, gömböc, halálod egy kacsintás.

4. A lepkegyűjteményről

Halott műfajoknak számárkövén,
 csak így tovább, csak lassú bicegéssel – – –
 véren járok, és végzet áll mögém:
 és figyelni kezd, amint bicegést lel.
 S leszek lepke, és ő tút bök belém,
 és *oda* vágyakoztat s *ide* présel,
 s leszek árva, páratlan árvarím – – –
 s lefújja és kihajtja szárnyaim.

A vér: szívódni kész, porlepte rum,
 s a vég a könyvet át vele itatja.
 Szerkesztési elvét átjárja gúny:
 a pillangók között megannyi hangya,
 balra Parnasszus, jobbra Orfeum
 – – – és ide szúr engem. Félig se balra,
 félig se jobbra – úrbe, rumba, vérbe,
 számárkövek közé: egy lepke vértje.